

იოლის წიგნი და ლაოდიკეის მეშვიდე დღის ადვენტიტური ეკლესია — ნომერი თოთხმეტი

Jeff Pippenger

2025-12-20

რიცხვი თოთხმეტი

„ღვთის საკვირველ საქმეთა“ ისტორია ასევე წარმოდგენილია წინასწარმეტყველური კითხვით — „როდემდე“. იმ ორისა და მრავალი სხვა სიმბოლოთი წარმოდგენილი ისტორია აღნიშნავს ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის დროს. იმ პერიოდში მიმდინარეობს დავა ჭეშმარიტ და მრავალ სხვა ცრუ უკანასკნელი წვიმის უწყებათა შესახებ. არსებობს მხოლოდ ერთი ნამდვილი უკანასკნელი წვიმის უწყება. იმ წმინდა ისტორიის სიუჟეტური ხაზი, სადაც ღმერთი აღასრულებს თავის საკვირველ საქმეებს, მოთავსებულია იოელის წიგნის კონტექსტში, სადაც „ახალი ღვინო“ ერთ კლასს ეკვეთება, ხოლო მეორე კლასზე გადმოიდვრება.

იოელის წიგნში რამდენიმე დასანიშნი კონტრასტია. სიტყვა „იგავის“ ფუძე ნიშნავს „გვერდით მოთავსებას“ და თავისი ბუნებით ორ კლასს შორის კონტრასტს მოიცავს. ჩვენ წინათაც შევეხეთ იოელის წიგნში არსებულ ზოგიერთ „კონტრასტს“ და აღვნიშნეთ, რომ სიამაყის გვირგვინი, რომელსაც იერუსალიმზე მმართველი ლოთები ატარებენ, დაპირისპირებულია მათთან, ვინც დიდების გვირგვინს ატარებს. ჯერ კიდევ არ გაგვიზიარებია, თუ როგორ არის სიხარულის სიმბოლო სირცხვილის საპირისპირო, თუმცა მისი შესატყვისიც, მაგრამ ასეა, და განზრახული გვაქვს ამის ჩვენება. ალფასა და ომეგას თემა ასევე იოელის წიგნშია მოცემული, და ის პრინციპი, რომლის მიხედვითაც პირველი უკანასკნელს განმარტავს, ასევე დადასტურებულია პეტრეს ორი ქადაგებით საქმეების წიგნში.

საქმეების წიგნის მეორე თავი ვითარდება ორმოცდამეათეობის დღეს, დილის 9 საათზე (მესამე საათზე), ხოლო მესამე თავი — მეცხრე საათზე (შუადღის 3 საათზე), საღამოს მსხვერპლშეწირვის ჟამს. საქმეების მეორე თავში პეტრეს მიერ გამოცხადებული უწყება ნათქვამია კერძო საცხოვრებლის ზემო ოთახში, ხოლო მისი ქადაგება მესამე თავში წარმოთქმულია ტაძარში. ეს ორი ერთმანეთთან დაკავშირებულია ორივე შეკრებაზე სინანულისკენ მოწოდებით. ერთი და იგივე უწყება, ორი გეოგრაფიული ადგილი, რომლებიც წარმოადგენენ ორმოცდამეათეობისეულ უწყებაში არსებულ გაორმაგების სიმბოლოს, რომელიც განაწილებულია ეზოსა და ტაძარს შორის. გამოცხადების მეთერთმეტე თავში იოანეს ებრძანება, რომ გაზომოს ტაძარი, მაგრამ ეზო დატოვოს, რადგან იგი წარმართებს მიეცა.

და მომეცა მე კვერთხის მსგავსი ლერწამი; და იდგა ანგელოზი და ამბობდა: ადექი და გაზომე ღვთის ტაძარი, სამსხვერპლო და მასში თაყვანისმცემელნი. ხოლო ტაძრის გარეთა ეზო გამოტოვე და ნუ გაზომავ მას, რადგან წარმართებს მიეცა იგი; და წმიდა ქალაქს ფეხქვეშ გათელავენ ორმოცდაორ თვეს. გამოცხადება 11:1, 2.

ამრიგად, ორი ქადაგების გაორმაგება და ამ ორი ქადაგების ადგილის გაყოფა იოელის წიგნში უკანასკნელი წვიმისთვის ორ მსმენელს განსაზღვრავს. ერთი მსმენელი არის ტაძრის გარეთ მყოფი წარმართები, ხოლო მეორე — ტაძარში მყოფი იუდეველები. ცოცხალთა სამსჯავროში პირველად ღმერთის სახლი განისჯება, და 9/11-იდან საკვირაო კანონამდე ტაძარი განისჯება, ხოლო საკვირაო კანონიდან ადამიანური მადლის ჟამის დახურვამდე წარმართები განისჯებიან. ეს სამსჯავრო ხდება იმ უკანასკნელი წვიმის დროს, რომელიც პეტრემ იოელის წიგნში წარმოდგენილად განსაზღვრა. ის, რასაც ეზო (წარმართები) და ტაძარი (ღვთის ეკლესია) საქმეების წიგნის მეორე და მესამე თავებში მოცემულ გაყოფაში წარმოადგენდა, იგივე განსხვავებაა იოელშიც — ადრეულ წვიმასა და უკანასკნელ წვიმას შორის. ადრეული წვიმა მოვიდა 9/11-ზე და იღვრება მაშინ, როდესაც ღმერთის ტაძარი განისჯება. როდესაც ეს პროცესი დასრულდება, უკანასკნელი წვიმა ეზოში მყოფ წარმართებზე გადმოიღვრება.

იხარეთ, მაშ, სიონის ძენო, და იმხიარულეთ უფალში, თქვენს ღმერთში; რადგან მოგვით თქვენ ადრეული წვიმა ზომიერად, და ჩამოგივლენთ თქვენთვის წვიმას, ადრეულ წვიმას და გვიან წვიმას პირველ თვეში. იოელი 2:23.

ამჟამად ჩემი მიზანი არ არის სიხარულსა და შერცხვენას შორის არსებული წინასწარმეტყველური განსხვავების განსაზღვრა, მაგრამ ეს მუხლი ღმერთის ხალხს მოუწოდებს „იხარონ“ უკანასკნელი წვიმის უწყების გამო. უკანასკნელი წვიმის უწყება ღმერთის ხალხში წინასწარმეტყველურ სიხარულს შობს. ამასთან, ადრეული, ანუ პირველი წვიმის, და მის შემდგომ უკანასკნელი წვიმის თემა არის დაბრკოლების ქვის ილუსტრაცია, რომელიც გვერდზე იქნა გადადებული და რომელმაც გაცემა გამოიწვია. კუთხის ქვის სიმბოლო, რომელიც საბოლოოდ თავქვად იქცევა, სწორედ ის არის, რაც საკვირველია როგორც ღმერთის, ისე მისი ხალხის თვალში.

საოცარი ქვა წარმოადგენს წინასწარმეტყველების ალფასა და ომეგას. ალფასა და ომეგას პრინციპი წინასწარმეტყველური გამოყენების თვალსაზრისით მის სიტყვაში მრავალჯერ არის განსაზღვრული ალფასა და ომეგით, და იგი არის სიტყვა. ამ მიზეზით, რაც ამ პრინციპის შესახებ გამოცხადდა, გამოცხადებულია ჩვენთვის და ჩვენი შვილებისთვის სამუდამოდ. 1863 წელი არის ბიბლიური წინასწარმეტყველების ქვისთავი, და იგი არის მესამე ანგელოზის პერიოდის ქვისთავი 1844 წლიდან 1863 წლამდე. 1844 წელი იყო საძირკვლის ქვა, 1863 — იმ წინასწარმეტყველური პერიოდის ქვისთავი. 1844-დან 1863 წლამდე არის დადგენილი წინასწარმეტყველური პერიოდი, ისევე მყარად დადგენილი, როგორც 538 წლიდან 1798 წლამდე. ის ფაქტი, რომ ადამიანობამ არ იცის რაიმე, რაც ღმერთმა დაადგინა, არ აქცევს მას დაუდგენლად!

წინა სტატია შემდეგი მონაკვეთით დავასრულებთ.

„მეჩვენა, რომ მისი დამოკიდებულება ღვთის ხალხთან, ზოგიერთ მხრივ, მოსეს დამოკიდებულების მსგავსი იყო ისრაელის მიმართ. იყვნენ დრტვინველნი მოსეს წინააღმდეგ, როცა გარემოებები მძიმე იყო, და იყვნენ დრტვინველნი მის წინააღმდეგაც.“ Testimonies, ტომი 3, 85.

1863 წელს ჯეიმს უაიტი „ზოგიერთი მხრივ“ „მოსეს წარმოადგენდა ისრაელისთვის“.

1844 წლიდან 1863 წლამდე პერიოდი წინასწარმეტყველურად იყო წარმოჩენილი იმ პერიოდით, რომელიც წითელი ზღვის ხსნიდან პირველ კადემამდე გრძელდებოდა. პირველი კადეში არის ალფა, ხოლო მეორე კადეში — ომეგა, რაც გვაძლევს ორ ორმოცწლიან პერიოდს, რომლებიც კადემამდე მიდის, და ორივე აჯანყებით დასრულდა.

წინასწარმეტყველების სული წითელი ზღვის გადალახვას 1844 წლის დიდ იმედგაცრუებასთან ათანაბრებს. ბიბლია წითელი ზღვის გადალახვას ჯვარს უკავშირებს, და და უაიტი ადასტურებს, რომ მოწაფეთა იმედგაცრუება ჯვართან 1844 წლის დიდი იმედგაცრუების ტიპს წარმოადგენდა. უფლის ნება იყო, რომ პირდაპირ აღთქმულ ქვეყანაში შესულიყვნენ, და აღთქმულ ქვეყანაში შესვლის გეოგრაფიული ნიშანსვეტი იყო იერიხო; სწორედ იქ, 2025 წლის დეკემბრის ამ მეორე კვირაში, არქეოლოგებმა ახლახან გათხარეს ძველი იერიხო — მხოლოდ იმის აღმოსაჩენად, თავიანთი შეძრწუნებით, რომ იქ აღმოჩენილი ჩამოქცეული კედლები ყველა გარეთ იყო დაცემული და არა შიგნით, როგორც ეს ალყის დროს ყოველთვის ხდება. ძველ ალყაში კედლებს ამტვრევდნენ და ქვეყნის შიგნითკენ აგდებდნენ. იერიხოთან კი ასე არ ყოფილა.

ამიტომ ხალხმა შეჰყვირა, როცა მღვდლებმა საყვირები დაჰბერეს; და მოხდა ასე: როცა ხალხმა საყვირის ხმა მოისმინა და ხალხმა დიდი ყიჟინით შეჰყვირა, გალავანი ბრტყლად დაემხო, ისე რომ ხალხი ავიდა ქალაქში, თითოეული კაცი პირდაპირ თავის წინ, და აიღეს ქალაქი. იესო ნავეს ძე 6:20.

არქეოლოგებმა ასევე აღმოაჩინეს საკვებით სავსე ქილები, რაც ადასტურებს, რომ, როდესაც გალავანი ჩამოინგრა, ალყა ხანგრძლივი და გაჭიანურებული არ ყოფილა. ამან ასევე უპასუხა არქეოლოგიურ წრეებში არსებულ კითხვას იმის შესახებ, თუ რატომ მიუთითებს იერიხონის დაცემის ბიბლიური ჩანაწერი, რომ ისინი იერიხოში ბორცვზე ან დაქანებულ მისადგომზე „ადიოდნენ“, რომლის წარმოქმნაც, როგორც ახლა იციან, გალავნის გარეთ გადმოქცევის შედეგად მოხდა.

პირველი დაბრკოლება, რომელმაც აღთქმულ ქვეყანაში შესვლა აუწყა, იყო იერიხო — გავლენისა და სიმდიდრის ქალაქი. იერიხო არის 1863 წელი, და იერიხო ბიბლიური წინასწარმეტყველების საგანია — არა მხოლოდ როგორც საკვირაო კანონის დროის პერიოდის ილუსტრაცია, არამედ ასევე მის დაცემასა და აღდგენასთან კავშირში. იერიხონს თავისი განსაკუთრებული წინასწარმეტყველური წყევლაც ჰქონდა გამოთქმული მის მიმართ. იესო ნავემ წყევლა წარმოთქვა იმ კაცზე, რომელიც იერიხონს ხელახლა ააშენებდა, და ამით დაადგინა, რომ კაცი, რომელიც იერიხონს ხელახლა ააშენებდა, ამ დაწყევლილი ქალაქის ხელახლა აშენებისას დაკარგავდა თავის უმცროსსა და უხუცეს ვაჟებს. ერთი ვაჟი უნდა დაღუპულიყო საძირკვლის ჩაყრისას, ხოლო მეორე — კარიბჭის აღმართვისას. ეს წინასწარმეტყველება აღსრულდა, და მისი აღსრულების ჩანაწერი ბიბლიაშია დაფიქსირებული, რითაც იერიხო დამკვიდრებულ ბიბლიურ სიმბოლოდ იქცა.

მის ისტორიულ დაღუპვაში, და მის წინასწარმეტყველურ წყევლაში, რომელსაც მოჰყვა იმ წინასწარმეტყველების ისტორიული აღსრულება, ჩვენ ვპოულობთ სამ მოწმეს, რომლებიც იერიხოზე 1863 წელს საუბრობენ. იმ სამივე მოწმობას უნდა მიესადაგოს 1863 წელი. ეს სამი მოწმე ერთად დგანან, ისევე როგორც სამი მოსე დგანან წინასწარმეტყველურად თავიანთი შესაბამისი ორმოცწლიანი პერიოდების დასასრულს. ამ ორმოცწლიანი პერიოდებიდან ერთ-ერთი აშკარად შეესაბამება მილერიტულ ისტორიას, რითაც დასტურდება, რომ ყოველი ორმოცწლიანი პერიოდის ბოლოს მოსეს სამივე წარმოდგენა თანხვდება 1863 წლის ისტორიას — მესამე ანგელოზის ისტორიას.

მოსეს იმ ორმოცი წლის სამი მოწმობიდან ორი ქადეშში მთავრდება; ორმოცი წლის მესამე პერიოდის დასასრული იორდანეს მდინარე იყო, ხოლო მეორის დასასრული — წითელი ზღვა. პირველი ორმოცი წლის დასასრული იყო მოსეს გაქცევა ეგვიპტიდან. ეს სამივე აღწერს ეგვიპტიდან გამოსვლას, როგორც აბრაამის ეგვიპტურ მონობაზე ოთხას ოცდაათწლიანი წინასწარმეტყველების აღსრულებას.

მოსეს სამი ორმოცწლიანი პერიოდი, რომელთა დასასრულებიც (გვირგვინი) ეგვიპტიდან გამოსვლის სახეს წარმოადგენს, იყო აბრაამის წინასწარმეტყველების აღსრულება ეგვიპტურ მონობაში ტყვეობისა და მისგან გამოსვლის შესახებ. როგორც აბრაამის აღთქმის აღთქმული დაპირების წინასწარმეტყველებული მხსნელი, თავად მოსემ დასაწყისში წყლიდან გადარჩენით დაიწყო, როგორც მისი სახელი ნიშნავს. ამის შემდეგ მოსემ ღმერთის ერი წითელი ზღვის წყლებში გაატარა და შემდეგ გამოსვლის ნაპირთან მიიყვანა, რაც იორდანეს მდინარით არის წარმოდგენილი. მოსეს სიცოცხლის ალფა იყო ნილოსის წყლიდან ხსნა, ხოლო ომეგა — იორდანეს მდინარის წყლით წარმოდგენილი ხსნა. მოსეს სიცოცხლის ალფა, რომელიც მისი სახელითა და მისი მშობლების გამოცდილებით არის ილუსტრირებული — ვინაიდან ღვთისმშობიშმა მშობლებმა იცოდნენ, რომ ყრმა სასიკვდილოდ იყო განწირული, როგორც იგი ორმოცი წლის შემდეგ იქნებოდა ეგვიპტელის მოკვლის გამო. როგორც ღვთისმშობიშმა მშობლებმა, რომელთაც იცოდნენ, რომ მათი ძე სასიკვდილო განაჩენისაგან უნდა ეხსნათ, მისთვის კიდობანი მოამზადეს, რომელმაც ებრაული სამყაროდან ეგვიპტურ სამყაროში გადაიყვანა, ისევე როგორც მოსემ ორმოცი წლის ბოლოს ეგვიპტური სამყარო დატოვა ებრაული სამყაროსათვის.

მოსემ გაიმეორა ნოეს ამბავი წყლიდან მის ხსნაში. მოსეს, როგორც აბრაამის ოთხას ოცდაათწლიანი აღთქმის წინასწარმეტყველების „მხსნელის“, პირველი ხსენება იყო იმ ისტორიის განმეორება, სადაც ღმერთი აღთქმაში შევიდა კაცობრიობასთან; ამგვარად, აბრაამის აღთქმის წინასწარმეტყველება რჩეული ხალხის შესახებ შეუერთდა მთელ კაცობრიობას მიცემულ აღთქმის დაპირებას. ეს მიუთითებს ნათლობაზე ჩვილი მოსეს ფარაონის ასულთან გადაყვანაში, ვინაიდან სიკვდილი აღიარებულ იქნა მშობელთა მოქმედებით, დამარხვა წარმოდგენილია წყალზე მყოფი კიდობნით, ხოლო აღდგომა არის ფარაონის ასული.

მოსეს სიცოცხლე იწყება ნოეს კიდობნის ნათლობის წინასახის აღსრულებით. ეს კი ნიშნავს, რომ თავიდანვე რიცხვი „8“ მოსესთან არის დაკავშირებული, რადგან მისი

აღთქმითი ურთიერთობის საფუძველი იწყებოდა რიცხვი „8“-ით ნოეს აღთქმიდან, ხოლო მისი საქმე იყო წინადაცვეთის წესის დაწესება „მერვე“ დღეს. შემდეგ იგი გამოიცადა და სწორედ ამავე წესში დაეცა. მოსეს სიცოცხლე იწყება ნათლობით, და ორმოცი წლის შემდეგ არის სიკვდილი (ეგვიპტელისა), რომელიც აღნიშნავს იმ წერტილს, სადაც ეგვიპტელი მოსე კვდება და მკაცრად აბრაამის ძედ იქცევა. მოსეს პირველი ორმოცი წლის დასაწყისი და დასასრული ნათლობით არის წარმოდგენილი. პირველმა აღნიშნა გადასვლა ებრაელობიდან ეგვიპტელობამდე, ხოლო უკანასკნელმა — ეგვიპტელობიდან ებრაელობამდე. ამის შემდეგ ორმოცი წლის გასვლისას, მოსე ღვთის ხალხს წითელი ზღვის ნათლობით ატარებს, იორდანეში ნათლობის გზაზე, რომელსაც იგი ვერასოდეს მიაღწია.

ღვთის ხალხი იესო ნავეს წინამძღოლობით შევიდა აღთქმულ ქვეყანაში მოსეს გარეშე, რადგან იგი მოკვდა იორდანეს მდინარეში ნათლობამდე უშუალოდ წინ. მოსემ თქვა, და პეტრემაც გაიმეორა, რომ უფალი, შენი ღმერთი, აღგიდგენდა მოსეს მსგავს წინასწარმეტყველს. წინასწარმეტყველი, რომლის სახეც მოსეში იყო წინასწარმანიშნებლად მოცემული, იყო ქრისტე, და მან თავისი საქმე ზუსტად იქ დაიწყო, სადაც მოსემ შეწყვიტა. მან თავისი საქმე ნათლობისას დაიწყო, და ეს ნათლობა სწორედ იმ ადგილზე აღსრულდა, სადაც იესო ნავემ ძველი ისრაელი მონათლა, როცა ისინი იორდანეს გადაკვეთით შევიდნენ აღთქმულ ქვეყანაში. სახარებები გვამცნობენ, რომ იოანე ნათლავდა ბეთაბარასში, რომელიც გადაკვეთის ადგილია და ნიშნავს საბოლოო გადასასვლელს.

წითელი ზღვა ეგვიპტის აჯანყების სიმბოლოა, რითაც ამ ხაზში მოსეს წინასწარმეტყველური მოწმობა ჭეშმარიტებად ცხადდება. მდინარე ნილოსიდან წითელ ზღვამდე (რომელსაც ზოგჯერ მდინარესაც უწოდებენ) და იქიდან იორდანემდე. მოსე, რომლის სახელიც ნიშნავს „წყლიდან დახსნილს“, თავის მოწმობას იწყებს და ასრულებს ხსნის წყლებთან, და თითოეული ეს წყალი თავყანისმცემელთა ორ კლასს ავლენს.

მოსეს პირველი ორმოცი წელი წარმოადგენს პირველი ანგელოზის უწყებას, ხოლო მეორე ორმოცი წელი — მეორე ანგელოზს; მესამე კი — მესამეს. სამ ანგელოზს აქვს თავისი განსაკუთრებული წინასწარმეტყველური ნიშნები, ისე რომ სამივე უწყება წარმოდგენილია პირველ უწყებაში. ეს მოვლენა ჩვენ მრავალი წლის განმავლობაში საჯაროდ წარმოგვიდგენია დანიელის წიგნის პირველი სამი თავის კონტექსტში.

დანიელმა პირველ თავში ღმერთის შიში გამოავლინა და უარი თქვა ბაბილონური საკვების მიღებაზე, ხოლო ღმერთმა იგი განადიდა მეორე, საკვებსა და ხილვასთან დაკავშირებულ გამოცდაში, რომელსაც მოჰყვა განკითხვა და მესამე გამოცდა, თავად ნაბუქოდონოსორის მიერ განხორციელებული. დანიელის პირველი თავი არის გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის პირველი ანგელოზი, რომელიც აუწყებს: „გემინოდეთ ღვთისა“, „მიაგეთ მას დიდება“, როგორც დანიელმა მოიქცა მეორე, საკვებსა და ხილვასთან დაკავშირებულ გამოცდაში, რადგან დადგა ნაბუქოდონოსორის „სამსჯავროს ჟამი“.

მოსეს ცხოვრების პირველი ორმოცი წელი დაიწყო იმიტომ, რომ მის მშობლებს ღვთისა ეშინოდათ. როდესაც ფარაონის ასულმა წყალში კიდობანი იხილა, მოსეს უკვე გადაღახული ჰქონდა მეორე გამოცდა, რომელიც მხედველობითი გამოცდაა. მაშინ ფარაონის ასულმა განსაჯა, რომ იგი არ უნდა მომკვდარიყო. სასჯელი ასევე მოვიდა პირველი ორმოცი წლის დასასრულს, როდესაც მან ეგვიპტელი მოკლა და ეგვიპტიდან გაქცევა მოუხდა.

მეორე ორმოცი წლის განმავლობაში, გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის მეორე ანგელოზი, რომელიც ბაბილონის დაცემას აუწყებდა, ეგვიპტის დაცემით იყო განსახიერებული. ამ დაცემაში, ორმოცი წლის დასასრულს, ღვთის ძალის უზარმაზარი გამოცხადება მოხდა, ისევე როგორც მეორე ანგელოზის უწყების დასასრულს, 1844 წლის შუაღამის ძახილის დროს.

მესამე ორმოცი წელი იწყება იმით, რომ სიკვდილის განაჩენი გამოეცხადა თითქმის მთელ კრებულს, და მთავრდება იმავე კრებულის წინამძღოლზე გამოტანილი სიკვდილის განაჩენით.

და უაიტი აღნიშნავს, რომ ჩვენი საქმეა სამი ანგელოზის უწყების გაერთიანება.

„უფალი უკვე მზად არის, დასაჯოს ქვეყნიერება მისი ურჯულოების გამო. იგი უკვე მზად არის, დასაჯოს რელიგიური ორგანიზაციები იმ ნათლისა და ჭეშმარიტების უარყოფისათვის, რომელიც მათ მიეცათ. დიდი უწყება, რომელიც აერთიანებს პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზების უწყებებს, უნდა ეუწყოს ქვეყნიერებას. ეს უნდა იყოს ჩვენი საქმის ძირითადი ტვირთი.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, ტომი 7, 950.

მოსეს პირველი ორმოცი წელი წარმოადგენს გამოცხადების მეთოთხმეტე თავის პირველ ანგელოზს; მისი მეორე ორმოციწლიანი პერიოდი — მეორე ანგელოზს, ხოლო მესამე ორმოციწლიანი პერიოდი — მესამე ანგელოზს. ჩვენი „დიდი უწყება“ არის „პირველი, მეორე და მესამე ანგელოზების უწყებების“ გაერთიანება, რაც მოსეს სამივე სიმბოლოს 1863 წელს ათავსებს, და, მაშასადამე, საკვირაო კანონის ჟამს — სამ მოსეს.

1844-დან 1863 წლამდე მოიცავს ორივე ორმოციწლიან პერიოდს ორ მოწმედ, რომლებმაც კადემამდე მიიყვანა. შთაგონება განსაზღვრავს, რომ მესამე ვერ იარსებებს პირველისა და მეორის გარეშე; მაშასადამე, მოსეს ცხოვრების პირველი ორმოცი წელიც უნდა წარმოადგენდეს 1844-დან 1863 წლამდე პერიოდს. 1863 წელს მოსე კლავს ეგვიპტელს; ასევე სწორედ ამ დროს მოსე თავისი ხელისუფლების კვერთხით სცემს კლდეს, და აგრეთვე მაშინ, როდესაც მოსე ითხოვს ღვთის დიდების ხილვას ოქროს ხზოს ამბოხების ისტორიის კონტექსტში. 1863 წელსა და კვირის კანონის დროს სამი მოსეა, და ყველა მათგანი ორმოცი წლისაა.

მოსეს სამი პერიოდი თითოეული შეიცავს წყლით გამოხსნას; კალათაში მყოფი მოსე შეესაბამება მოსეს წითელი ზღვის გავლით, რაც შეესაბამება მოსეს ორგზის იორდანეს მდინარეზე: ნილოსი, წითელი ზღვა და ორგზის იორდანეზე. გამოხსნის წყლები წარმოდგენილია ყოველი ამ სამი პერიოდიდან თითოეულში, რადგან ისინი ყველა

შეესაბამება იმ პერიოდს, როდესაც გვიანი წვიმის პერიოდში გამოიღვრება გამოხსნის წყალი.

ორმოცწლიანი მესამე პერიოდის დასასრულს მოსემ კლდეს კვერთხი დაჰკრა. მეორე ორმოცი წლის დასასრულს მისმა კვერთხმა წითელი ზღვა განაპო. პირველი ორმოცი წლის დასასრულს მან უარყო ეგვიპტური ძალაუფლების კვერთხი და აირჩია თავის ხალხთან ერთად ტანჯვა.

პირველი პერიოდის დასასრულს ერთი ეგვიპტელი მოკვდა, ხოლო მეორე პერიოდის დასასრულს ეგვიპტის მხედრობა, პირმშონი და ხელმძღვანელობა დაიხოცა. მესამე პერიოდის დასასრულს ისრაელის ერი, აარონი და მოსე ყველანი დაიხოცნენ. ეს არის სამი პარალელური ისტორია, რომლებიც „სტრიქონი სტრიქონზე“ თითოეული წარმოადგენენ 1844-დან 1863 წლამდე პერიოდს — მესამე ანგელოზის ისტორიას, რომელიც, თავის მხრივ, წარმოადგენს 9/11-დან საკვირაო კანონის დადგომამდე პერიოდს და ორმოცდამეათედის ჟამს, როდესაც ხსნის წყლები იღვრება.

მოსე იმყოფება კადეშში ორივე აჯანყებისას, და კადეშის აჯანყებები თავ-თავიანთ პერიოდებში ორივეგან დამაგვირგვინებელ ნიშნულებს წარმოადგენს. ორივე 1863 წელს წარმოადგენს, რომელიც ასევე მესამე ანგელოზის პერიოდის დამაგვირგვინებელი ნიშნულია, იწყება რა ალფათი 1844 წელს და აღწევს 1863 წლის დამაგვირგვინებელ ნიშნულამდე. როდესაც განიხილება ქვის ის საოცარი ნათელი, რომელიც საძირკვლად იწყება და საბოლოოდ თავკიდურ ქვად სრულდება, ირკვევა, რომ თავკიდური ქვა წინასწარმეტყველურად ყოველთვის უფრო დიდია. სულთმოფენობის პერიოდის დასაწყისში რამდენიმე წვეთი, რომელიც სულთმოფენობის დღეს დამაგვირგვინებელ ნიშნულზე სრული გადმოღვრისაკენ მიჰყავს, ამ ჭეშმარიტებას ასახავს.

9/11-ზე შეპკურება დაიწყო და ის სრულ დაღვრაში სრულდება კვირადღის კანონზე. ეს ჭეშმარიტება მოსეს ცოდვას მეორე და ომეგა-კადეშში წარმოაჩენს როგორც პირველ, ალფა-კადეშის აჯანყებაში მომხდარ ურჩობაზე უფრო დიდ ცოდვას. ალფა-აჯანყებამ მთელი ერის სიკვდილი გამოიწვია, ხოლო ომეგა-აჯანყებამ ერთი კაცის (მოსეს) სიკვდილი მოიტანა; მაგრამ იმ ერთი კაცის ცოდვა მთელი ერის ერთობლივ ცოდვაზე უფრო დიდი იყო. ადამიანი, რომელიც სცოდავს, კვდება, და ამ დონეზე არ არსებობს განსხვავება მოსეს ცოდვასა და ნებისმიერი სხვა ისრაელიანის ცოდვას შორის; მაგრამ წინასწარმეტყველურად მოსეს მიერ ქრისტეს მეორედ დაკვრა უფრო მძიმე იყო, რადგან ეს იყო იმ ორმოცწლიანი პერიოდის თავქვა.

მოსეს ამბოხება მეორე ომეგა-კადეშში უფრო დიდი ცოდვა იყო, ვიდრე ისრაელის მეთა ამბოხება, როდესაც მათ უარყვეს იესო ნავეს ძისა და ქალების უწყება. მოსე წინასწარმეტყველურად დგას 1863 წელთან, სადაც იგი თავის ამბოხების გამო უდაბნოში კვდება. მოსე ასევე დგას 1863 წელთან, სადაც ძველი აღთქმის ერი თავისი ამბოხების გამო უდაბნოში იხოცება, მაგრამ მოსე იმ ამბოხებაში არ მონაწილეობდა. 1863 წელი შეესაბამება კვირა კანონს, ისევე როგორც აარონის ოქროს ხბოს ამბოხება. იმ ისტორიაში, რომელიც შეესაბამება კადეშს, 1863 წელს და კვირა კანონს, მოსე

ლოცულობს, რათა იხილოს ღვთის დიდება.

კადეში წარმოადგენს 1863 წელს, და მოსე ორივე კადეშშია; ამგვარად, ორ ბიბლიურ მოწმეებზე დაყრდნობით, რომლებიც ორივენი ქვისთავნი არიან, ვადგენთ, რომ მესამე ორმოცწლიანი პერიოდი, რომელიც კადეშში არ სრულდება, ასევე 1863 წელს წარმოადგენს. იქ „განუწმენდელი მოსე“ კვლავ ჯვარს აცვამს ქრისტეს, რადგან იგი უარყოფს კლდეს. 1863 წელს, და სინაზე რჯულის მიცემისას, „განუწმენდელი მოსე“ ეძიებს ღვთის ხასიათს. 1863 წელს მოსე წარმოადგენს როგორც გონიერ, ისე უგუნურ ქალწულს.

„ფარისეველი და მებაჟე წარმოადგენენ ორ დიდ ჯგუფს, რომლებადაც იყოფიან ისინი, ვინც ღვთის თავყვანისსაცემად მოდიან. მათი პირველი ორი წარმომადგენელი გვხვდება პირველ ორ შვილში, რომლებიც სამყაროში იშვნენ.“ Christ's Object Lessons, 152.

კადეშთან და 1863 წელს, მოსე წარმოადგენს „ორ დიდ ჯგუფს, რომლებადაც იყოფიან ისინი, ვინც“ „ღმერთს სცემს თავყვანს“. მოსე, ისევე როგორც პეტრე, არის ას ორმოცდაოთხი ათასის მაგალითი.

„ფარისევლითა და მებაჟით წარმოდგენილ თითოეულ ჯგუფს მოციქულ პეტრეს ისტორიაში თავისი გაკვეთილი ეძლევა. თავისი მოწაფეობის ადრეულ პერიოდში პეტრე თავს ძლიერად მიიჩნევდა. ფარისევლის მსგავსად, საკუთარი შეფასებით იგი 'სხვა ადამიანებივით არ იყო.' როდესაც ქრისტემ თავისი გაცემის წინა საღამოს წინასწარ გააფრთხილა თავისი მოწაფეები: 'ამაღამ ყველანი შეცდებით ჩემ გამო,' პეტრემ თავდაჯერებით განაცხადა: 'ყველანიც რომ შეცდნენ, მე მაინც არა.' მარკ. 14:27, 29. პეტრემ თავისი საფრთხე არ იცოდა. საკუთარი თავის იმედმა შეცდომაში შეიყვანა იგი. მას ეგონა, რომ ცდუნებას გაუძლებდა; მაგრამ სულ რამდენიმე საათში გამოცდა მოვიდა და მან წყევლითა და ფიცით უარყო თავისი უფალი.“ ქრისტეს იგავები, 152.

კვირის კანონის დროს, რაც არის 1863, პეტრე ორ კლასს წარმოადგენს: მათ, ვინც მხეცის ნიშანს იღებს, ან მათ, ვინც ღმერთის ბეჭედს იღებს. როდესაც იესომ სიმონის სახელი პეტრედ შეცვალა, ეს ას ორმოცდაოთხი ათასის სიმბოლო იყო. ეს გაგება ასევე სიმბოლურად გამოიხატება პეტრეს სახელის გამრავლებით იმ რიცხვის გამოყენებით, რომელიც ინგლისურ ანბანში ასოთა მდებარეობას შეესაბამება. თუ იმავე მეთოდს 1863-ზე გამოვიყენებთ, მივიღებთ 144-ს.

მოსეს სამი სიმბოლოდან ორი, რომლებიც 1863 წელს შეესაბამება, ადგენს, რომ მესამე პერიოდიც ასევე უნდა შეესაბამებოდეს. კადეშის ორი ხაზი ბრძენი და უგუნური ქალწულების ამბავს განსაზღვრავს, ხოლო მესამე პერიოდი განსაზღვრავს მცდელობას, რომ ადამიანური ძალისხმევა იქნეს გამოყენებული ღვთიური საქმის აღსასრულებლად. ადამიანურ ძალაზე დაყრდნობა, როგორც მოსემ ეგვიპტელთან მიმართებით მოიმოქმედა, წარმოადგენს ადამიანურ ავტორიტეტზე მინდობას დადგენილი ავტორიტეტის ნაცვლად.

და უაიტი თავის ქმარზე აღნიშნავს, რომ „ღვთის ხალხთან მისი ურთიერთობა ზოგიერთ მხრივ მსგავსი იყო მოსესისა ისრაელთან მიმართებით.“ 1863 წელს მოსეს ჯეიმზ უაიტი წარმოადგენდა. 1863 წელს ჯეიმზ უაიტი კლავს ეგვიპტელს, მეორედ სცემს ქრისტეს და ლოცულობს იმ მემბოხეთათვის, რომლებმაც უარყვეს იესო ნავესისა და ქალების მიერ წარმოდგენილი „დასვენების“ შესახებ ცნობა. მოსე არის როგორც უგუნური ქალწული, როდესაც მან მეორედ დასცა კლდეს, ისე გონიერი ქალწული, როდესაც შუამდგომლობდა ისრაელის მემბოხეთათვის.

ამ სტატიას დავასრულებთ რიცხვთა წიგნის მეთოთხმეტე თავში მოცემული მონაკვეთით, სადაც მოსე 1863 წელს იმყოფება, როდესაც მას ეძლევა ხილვა ღვთის დიდებისა იმ პარალელურ ისტორიაში, რომელსაც ოქროს ხბოს ამბოხება წარმოადგენს.

ამ მონაკვეთში უფალი კითხულობს: „როდემდე“ უნდა ჰქონდეს საქმე ისრაელის მემბოხებთან, და ეს არის იგივე კითხვა, რომელიც ესაიამ დაუსვა უფალს მეექვსე თავში. შენიშნეთ, რომ რიცხვთა წიგნი ამ ისტორიას ათავსებს იმ პერიოდში, როდესაც დედამიწა განათდება ღვთის დიდებით, როგორც ეს ანგელოზებმაც აღნიშნეს ესაიას მეექვსე თავის მესამე მუხლში. 9/11 იყო 1844-დან 1863 წლამდე ისტორიის საძირკვლის ქვა, ხოლო კვირადღის კანონი — ქედისთავი. რიცხვთა წიგნში მოცემული ვითარება სხვა არაფერია, თუ არა ვენახის გალობის ანუ იგავის ილუსტრაცია, რადგან ძველი ისრაელი გვერდზე იწევა, მაშინ როცა უფალი იესოესთან დებს აღთქმას.

და მთელმა კრებულმა აღიმალა თავისი ხმა და შეჰღაღადა; და იმ ღამეს ხალხი ტიროდა. და ისრაელის ყველა ძე დრტვინავდა მოსესა და აარონის წინააღმდეგ; და მთელმა კრებულმა უთხრა მათ: ნეტავ ეგვიპტის ქვეყანაში მოვმკვდარიყავით! ან ნეტავ ამ უდაბნოში მოვმკვდარიყავით! და რისთვის მოგვიყვანა უფალმა ამ ქვეყანაში — რათა მახვილით დავცეთ, რათა ჩვენი ცოლები და ჩვენი შვილები ნადავლად იქცნენ? განა არ სჯობს ჩვენთვის ეგვიპტეში დაბრუნება? და უთხრეს ერთმანეთს: დავიყენოთ წინამძღოლი და დავბრუნდეთ ეგვიპტეში.

მაშინ მოსე და აარონი პირქვე დაემხნენ ისრაელის ძეთა მთელი საზოგადოების კრებულის წინაშე. და იესუ ნავეს ძე და ქალები იეფუნეს ძე, რომელნიც იყვნენ იმათგან, ვინც ქვეყანა დაზვერა, შემოიხიეს თავიანთი სამოსელი; და ელაპარაკნენ ისრაელის ძეთა მთელ კრებულს და თქვეს:

მიწა, რომელიც გავიარეთ მის გამოსაკვლევად, უაღრესად კარგი მიწაა. თუ უფალს ვუყვარვართ, შეგვიყვანს ამ მიწაში და მოგვცემს მას; მიწას, სადაც რძე და თაფლი მოედინება. ოღონდ ნუ აჯანყდებით უფლის წინააღმდეგ და ნუ შეგეშინდებათ იმ ქვეყნის ხალხისა, რადგან ისინი ჩვენთვის პურია; მათი მფარველობა განშორებულია მათგან, ხოლო უფალი ჩვენთან არის: ნუ შეგეშინდებათ მათი.

მაგრამ მთელმა კრებულმა თქვა, რომ ისინი ქვებით ჩაექოლათ. და უფლის დიდება გამოეცხადა სადღესასწაულო კარავში ისრაელის ყველა ძის წინაშე. და უთხრა უფალმა მოსეს: როდემდე განმარისხებს ეს ხალხი? და როდემდე არ დამიჯერებენ, მიუხედავად ყველა იმ ნიშნისა, რომელიც მათ შორის მოვახდინე?

მოვსვრავ მათ შავით, და დავუკარგავ მათ სამკვიდრებელს, ხოლო შენგან შევქმნი ერს მათზე დიდსა და მათზე ძლიერს.

და მოსემ უთხრა უფალს: მაშინ ეგვიპტელნი გაიგებენ ამას, რადგან შენ შენი ძლიერებით გამოიყვანე ეს ხალხი მათ შორისიდან; და ისინი აუწყებენ ამას ამ ქვეყნის მკვიდრთ, რადგან მათ სმენიათ, რომ შენ, უფალო, ხარ ამ ხალხს შორის, რომ შენ, უფალო, პირისპირ იხილვები, და რომ შენი ღრუბელი დგას მათ ზემოთ, და რომ წინ უძღვი მათ დღისით ღრუბლის სვეტით და ღამით ცეცხლის სვეტით. ხოლო თუ შენ მოსპობ მთელ ამ ხალხს, ვითარცა ერთ კაცს, მაშინ ხალხები, რომელთაც სმენიათ შენი დიდების ამბავი, იტყვიან: რადგან უფალს არ შეეძლო შეეყვანა ეს ხალხი იმ ქვეყანაში, რომელიც მათ შეჰფიცა, ამიტომ დახოცა ისინი უდაბნოში.

და აწ, გევედრები, დიდ იყოს ძალა უფლისა ჩემისა, როგორც გითქვამს შენ, როცა ამბობდი: უფალი სულგრძელია და დიდად მოწყალე, მიტევებს ურჯულოებასა და დანაშაულს, მაგრამ ბრალეულს არავითარ შემთხვევაში არ ამართლებს, და მამათა ურჯულოებას შვილებზე მოიკითხავს მესამე და მეოთხე თაობამდე. გევედრები, შეუწდე ურჯულოება ამ ხალხს შენი წყალობის სიდიადისამებრ, როგორც შეუწდე ამ ხალხს ეგვიპტიდან მოყოლებული აქამდე.

და უფალმა თქვა: შენს სიტყვათა შესაბამისად ვაპატიე; მაგრამ, როგორც ჭემარითად ვცოცხლობ მე, მთელი ქვეყნიერება აღივსება უფლის დიდებით.

რადგან ყველა იმ კაცს, რომელთაც იხილეს ჩემი დიდება და ჩემი სასწაულები, რომლებიც მოვახდინე ეგვიპტეში და უდაბნოში, და ახლა ათჯერ გამომცადეს და არ ისმინეს ჩემი ხმა, — უეჭველად არ იხილავენ იმ ქვეყანას, რომელიც მათ მამებს შევფიცე; ვერც ერთი მათგანი, ვინც განმარისხა, ვერ იხილავს მას. ხოლო ჩემი მსახური ქალები, რადგან სხვა სული ჰქონდა მასთან და სრულად გამომყვა, მას შევიყვანე იმ ქვეყანაში, სადაც შევიდა, და მისი შთამომავლობა დაიმკვიდრებს მას. (ამალეკელნი და ქანაანელნი კი ხეობაში ცხოვრობდნენ.) ხვალ გაბრუნდით და წადით უდაბნოსკენ, მეწამული ზღვის გზით.

და უფალი ელაპარაკა მოსეს და აარონს და უთხრა: როდემდე ვითმინო ეს ბოროტი კრებული, რომელიც დრტვინავს ჩემს წინააღმდეგ? მოვისმინე ისრაელის ძეთა დრტვინვა, რომლითაც ისინი ჩემს წინააღმდეგ დრტვინავენ. უთხარი მათ: ცოცხალი ვარ მე, ამბობს უფალი, როგორც ჩემს ყურთასმენაში თქვით, ისე მოგექცევით თქვენ: თქვენი გვამები დაეცემა ამ უდაბნოში; და ყველანი თქვენგან, ვინც აღირიცხა თქვენი სრული რიცხვის მიხედვით, ოცწლისანი და ზემოთ, რომელნიც დრტვინავდით ჩემს წინააღმდეგ, უეჭველად ვერ შეხვალთ იმ ქვეყანაში, რომლის შესახებაც დავიფიცე, რომ იქ დაგამკვიდრებდით, გარდა ქალებ იეფუნეს მისა და იესო ნავეს მისა. ხოლო თქვენი პატარები, რომელთაც ამბობდით, ნადავლად იქცევიანო, მათ შევიყვანე, და შეიცნობენ იმ ქვეყანას, რომელიც თქვენ მოიძულეთ. თქვენ კი, თქვენი გვამები დაეცემა ამ უდაბნოში. და თქვენი ძენი იხეტიალებენ უდაბნოში ორმოც წელს და იტვირთავენ თქვენს სიძვებს, ვიდრე თქვენი გვამები არ განილევა უდაბნოში. იმ დღეების რიცხვის მიხედვით, რომლებშიც მზვერავდით ქვეყანას, კერძოდ ორმოცი დღე, თითო დღე თითო

წლად, იტვირთავთ თქვენს უსჯულოებებს ორმოც წელს, და შეიცნობთ ჩემს აღთქმის გაუქმებას.

მე, უფალმა, ვთქვი: უეჭველად ასე მოვექცევი მთელ ამ ბოროტ საკრებულოს, რომელიც ჩემს წინააღმდეგ შეიკრიბა: ამ უდაბნოში ისინი მოისპობიან და იქვე დაიხოცებიან. ხოლო კაცნი, რომელნიც მოსემ გაგზავნა ქვეყნის დასაზვერად, და დაბრუნდნენ და მთელი საკრებულო ააბუზღუნეს მის წინააღმდეგ, ქვეყნაზე ავი ხმების გავრცელებით, — სწორედ ის კაცნი, რომელთაც ქვეყანაზე ავი ამბავი გაავრცელეს, უფლის წინაშე შავით დაიხოცნენ.

ხოლო იესო ნავეს ძე და ქალები იეფუნეს ძე, იმ კაცთაგანნი, რომელნიც წავიდნენ ქვეყნის გამოსაკვლევად, ცოცხლები დარჩნენ. რიცხვნი 14:1–38.

ამ აზრებს მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.